

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τιμᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, (ΚΥΡΙΑΚΗ) 23 Μαΐου 1893.

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 67

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις » 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ, ἐκ τῶν τοῦ G. Barrili.
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ, μυθιστορία Καρόλου Μερουδέλ.
—ΚΟΜΗΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ, μυθιστορία Αἰμιλίου Ρισδούργ.—

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, γραμματοστίμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων κ.τ. κτλ.

ΑΙ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΜΟΥ

[Ἐκ τῶν τοῦ GIULIO BARRILI]

Παρακαθήμεθα, ἂν καλῶς ἐνθυμούμαι, ἐννέα ἢ δέκα εἰς τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ ὠραίῳ χωρίῳ τοῦ Κουίντου, ὅπου οἱ ἄνθρωποι γεννῶνται ναῦται, γίνονται πλοίαρχοι καὶ ἀναπαύονται συχνάκις ἐπὶ ἑκατομμυρίων.

Τὸ γεῦμα ὑπῆρξε γαστρονομικὸν δείγμα ὅλων τῶν ἐδωδίων τοῦ Κουίντου. Ἡ Γαλλία δὲν εἶχεν ἐπεμβῇ, ὥς συνήθως, προσθέτουςα τὰς ὀλίγον αὐθεντικὰς φιάλας τοῦ καμπανίτου της, ἀλλὰ τὸ συμπόσιον ἔκλειεν ἡ Ἰταλία, ἐργαζομένη μόνη, διὰ τοῦ Συρακοσίου ἐκείνου οἴνου, ὅστις ἐξυπνᾷ τοὺς νεκροὺς καὶ ἀποκοιμίζει τοὺς ζῶντας.

Εἶχμεν φθάσει εἰς τὰ ἐπιδόρπια, δηλαδὴ εἰς τὰς προπόσεις καὶ εἰς τὰς διηγήσεις.

— Καὶ σεῖς, πλοίαρχε, δὲν λέγετε τίποτε;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀπηυθύνετο πρὸς ἡλικιωμένον ἄνδρα, ἔχοντα λευκὴν τὴν γενειάδα, ἡλιοκαῆς τὸ πρόσωπον, ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὁ πλοίαρχος δὲν ἀπάντησεν εἰς τὴν ἀπρόοπτον ἐρώτησιν. Ἠρέσθη νὰ μειδιάσῃ, ἐγείρας δὲ τὸ ποτήριον μέχρις ὀφθαλμῶν, παρετήρησε τὸν οἶνον πρὸς τὸ φῶς, καθὼς ἡ Κλεοπάτρα τοὺς ἀναλυθέντας ἀδάμαντας της.

— Ἀφήσατε ἡσυχον τὸν πλοίαρχον, εἶπέ τις τῶν συνδαιτυμόνων. Λέγουσιν ὅτι νυμφεύεται, καὶ προετοιμάζεται διὰ τῆς σιωπῆς εἰς τὴν σοβαρὰν ταύτην προξέν.

— Καὶ τί; εἶπεν ὁ πλοίαρχος Δοδέρο, νομίζετε ὅτι δὲν δύναμαι νὰ νυμφευθῶ, ἂν θέλω; Ἀλλὰ, εἰς τὸ γεῦμα τῆς ζωῆς, ὁ γάμος φυλάττεται ὡς ἐπιδόρπιον. Ἐγὼ ὁμῶς

δὲν ἀπεφάσισα ἀκόμη νὰ μὴ ταξειδεύσω πλέον.

— Διάβωλε! μήπως ἀφήσατε ἐρωμένην τινὰ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἢ εἰς τὴν Νέαν Ζηλανδὴν;

— Ἀ! καὶ ἄνευ τῶν γυναικῶν εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις τὸν κόσμον.

— Τὰ ναυάγια ὁμῶς δὲν εἶναι πάντοτε εὐχάριστα.

— Πράγματι, ἀλλ' ἐναυάγησα δις ἤδη καί, ὡς βλέπετε, δὲν ἀπέθανον ἔτι.

— Οἱ ἰχθύς δὲν ἠθέλησαν ἴσως νὰ γευθῶσιν ὑμῶν.

— Οἱ ἰχθύς ἴσως ὄχι, οἱ ἀνθρωποφάγοι ὁμῶς ἠθελον.

— Οἱ ἀνθρωποφάγοι, πῶς! διηγῆθητέ μας τὴν ἱστορίαν ταύτην, πλοίαρχε.

— Εὐχάριστος, ἀπάντησεν ὁ πλοίαρχος, κτενίζων τὴν γενειάδα του διὰ τῶν χειρῶν· ἀλλ' εἶναι μακρὰ ἱστορία, καί...

— Δὲν πειράζει, πλοίαρχε, ἀνεφώνησεν ὁ συμποσίαρχος, ἃς καταβῶμεν εἰς τὴν αὐλήν, ἐκεῖ δὲ πίνοντες καὶ καπνίζοντες ἀνέτως, θὰ σὰς ἀκούσωμεν μετὰ πάσης τῆς προσοχῆς. Ἰερώνυμε, φέρε μαστίχαν, ποτήρια, σιγάρα, οἶνον, ὕδωρ καὶ πᾶν τὸ χρεῖωδες. Καὶ τώρα, πλοίαρχε Δοδέρο, ἰδοὺ, περιμένομεν ἀνυπομόνως τὴν ἱστορίαν σας.

— Προθυμότατος. Ἦμην ἀξιοματικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου «Ἀστὴρ τῆς Θαλάσσης».

— Κατὰ ποῖον ἔτος, πλοίαρχε;

— Πολλὰ ἤδη παρήλθον ἔτη ἔκτοτε· ἡμῖν μόλις εἰκοσιτετράετης· ὑπολογίσατε σεῖς.

— Κατὰ τὸ 1700 λοιπόν, ἀνεφώνησε γελῶν ὁ Δουράντης, εἰς τῶν δαιτυμόνων.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδίασε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ἐταξειδεύομεν διὰ τὴν Λίμαν ἐπὶ τοῦ «Ἀστέρως τῆς Θαλάσσης» καὶ μετὰ ἐννεήκοντα ἡμερῶν θαλασσοπορίαν, φεθερὰ θύελλα κατέλαβεν ἡμᾶς πλησίον τοῦ ἀκρωτηρίου Horn.

»Δὲν σὰς περιγύρω τὰς ταλαιπωρίας τῶν ὀκτῶ ἡμερῶν, καθ' ἃς διήρκεσεν ἡ θύελλα· ἐπὶ τέλους εὐρίσθημεν μετὰ τεσσάρων σωθέντων ἀνδρῶν καὶ ἐνὸς κυνὸς τοῦ πληρώματος εἰς τὰς ἀκτὰς νήσου τινὸς ὠραιότητας, περὶ ἧς κατόπιν ἔμαθον ὅτι ὠνομάζετο Ὁκουενκάτη.

»Ἐράγχομεν, ἐπίομεν, συνεσφίξαμεν τὰς χεῖρας ὡς ἄνθρωποι διασωθέντες ἀπὸ βεβαίου θανάτου καὶ μὴ πιστεύοντες εἰσέτι εἰς τὴν εὐτυχίαν τῶν· εἶτα δὲ νομίζοντες ὅτι ἡ νῆσος ἦτο ἔρημος καὶ ὅτι οὐδεὶς ἤθελε μᾶς ταραῖξει, ἐστηρίξαμεν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς γῆς, τὰς δὲ κεφαλὰς ἐπὶ τῶν χειρῶν, καὶ ἀπεκοιμήθημεν.

»Μετὰ τόσας ἡμέρας ἀνησυχίας καὶ ταλαντεύσεως, ὁ ὕπνος ἦτο ἀναγκαῖος δι' ἡμᾶς· καὶ πράγματι μετὰ δέκα λεπτὰ οἱ πάντες ἐκοιμώμεθα βαθύτατα. Δὲν ἤξεύρω ἀκριβῶς πόσον χρόνον διήρκεσεν ὁ ὕπνος μας, ἀλλ' ἀφύπνισθέντες ἐκ τῶν ὑλακῶν τοῦ κυνὸς μας, εἶδομεν τοὺς πέριξ λόφους πλήρεις χαλκοχρῶν ἀνθρώπων, οἵτινες μᾶς παρετήρουν μετὰ προσοχῆς καὶ περιεργίας.

»Ἦσαν ἴσως ἑκατόν, ὑψηλοὶ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ χαλκόχρουν σῶμα ἔχοντες ἐστιγμένον δι' ἐρυθροῦ καὶ κυανοῦ χρώματος κατὰ τὸ πρόσωπον, τὸ στήθος καὶ τὰς κνήμας. Τὰ ὅπλα τῶν ἦσαν ξύλινα λόγχαι καὶ ρόπαλα ἀτέχνως σκαλισμένα. Ἐσθῆτας καὶ κοσμήματα δὲν εἶχον ἐκτὸς πέντε ἢ ἑξ πτερῶν δεδεμένων δι' ἐρυθρὰς ταινίας εἰς τὸν κόρυμβον τὸν σχηματίζομενον κατὰ τὴν κορυφὴν τῆς κεφαλῆς τῶν.

»Εἰς μόνον αὐτῶν εἶχε περὶ τὴν ὀσφύν ράκη τινὰ παικιδόχροα καὶ δύο χρυσᾶς περιχειρίδας εἰς τὸ ἄνω μέρος τῶν βραχιόνων. Κυανὰ τινὰ στίγματα, παριστῶντα ἄξιστον ἀνθρωπίνην μορφήν περικυκλουμένην ὑπὸ μυρίων ἀκτίνων ἐκόςμου τοῦ θώρακά του. Ἦτο ὁ βασιλεὺς.